

HEES, Emiel ver, jurist, ambtenaar (Leuven 31 augustus 1864 - Berlijn 12 februari 1928).

Na zijn studie in de rechten vestigde hij zich als advocaat te Brussel. In januari 1889 behoorde hij tot de stichters van de Katholieke Vlaamsche Bond. Op de Vlaamsche Landdag te Brussel op 23 februari 1890 stelde hij voor het eerst in een openbare vergadering het vraagstuk van de Vlaamse hogeschool aan de orde. In 1891 nam hij te Brussel deel aan de oprichting van de Vlaamsche Conferentie van de Balie. Later werd hij ambtenaar bij het ministerie van nijverheid en arbeid, waar hij voor 1914 was opgeklommen tot de rang van bestuurder. In 1917 werd hij algemeen secretaris van het Vlaams ministerie van nijverheid en arbeid. Als lid van de Raad van Vlaanderen en leider van de katholieke groep Vrij Vlaanderen helde hij over naar het extremisme, bij nauwe samenwerking met de Duitsers. Hij maakte deel uit van de afvaardiging die op 3 maart 1917 te Berlijn door de rijkskanselier werd ontvangen. Hij werd bestuurslid van de Raad en in 1918 werd hij lid van de Commissie van Gevolmachtigden en later van de Commissie van Zaakgelastigden. In november 1918 week hij uit naar Duitsland en vestigde zich te Berlijn. Hij werd er hoogleraar in de sociale politiek.

LITERATUUR: *Les Archives du Conseil de Flandre* (1928); - H.J. Elias, *Geschiedenis van de Vlaamse Gedachte*, IV (1965).

HENDRIK D. MOMMAERTS